

“Nog pas gisteren”

Geschreven door Dhr. J.W. Sluimer

Een verhaal over de geschiedenis van

Watersportvereniging de Snap

Inhoudsopgave

Het begin.....	3
Groeiproblemen.....	4
Eigen steigers	5
Derde jaar	7
Balkengat & Huibjesbrug	8
Boedelscheiding & Clubgebouw	10
Winterberging & Waterpost.....	12
Drie in één & Crisis.....	14
Jubileum & Avelingerdiep	16
Over onruststokers & Federaties.	17
Huibjesbrug en erelid.....	19
Over bikini en Boezem	21
De geschiedenis herhaalt zich.....	23
Biesboschfederatie en Linge duisternis	25
Einde van een tijdperk	27

Het begin

Advertentie.

Dat een boekhouder een motorboot bouwt en dan nog wel van kunststof, was iets heel bijzonder. Piet van Dam (1931) deed dat in 1966.

Pas toen de ruim acht meter lange kajuitboot te water kon, was er echt een probleem: Waar vind je een ligplaats? Bootjesmensen uit Hardinxveld-Giessendam zaten daar bijna allemaal mee. Een enkeling lag achter het eigen huis. De rest was her en der verspreid over de Buiten en Binnen Giessen, het Diepje, de Beneden en Boven Merwede, bevriende bedrijven, de haven van de Baggermij of zelfs buiten onze gemeente. Dat inspireerde de nieuwbakken motorbootschipper van Dam tot een oproep aan al die verstrooiden in de buurt. Piet plaatste, uit het huishoudgeld van echtgenote Ina, een advertentie in het streekblad. Daarin riep hij het bootjes volk op om vrijdag 24 februari 1967 bij elkaar te komen. Hij wist zich van tevoren echter wel gesteund door een handvol medestanders en huurde een bovenzaaltje van hotel De Zwaan. Verder wachtte hij gespannen op de resultaten van zijn actie.

Oprichting.

Die gedenkwaardige vrijdagavond klommen ongeveer 35 mannen de steile trap op, die naar de vergaderruimte voerde. Om even over achten deelde Piet van Dam een stencil uit. Daarop stonden de problemen van de watersport geschetst, eindigend met de vraag: moeten we een watersportvereniging gaan oprichten?

Daarop gaf hij aan bootbezitter en raadslid Sluimer het woord voor een toelichting. Die vertelde dat de gemeente beslist geen plannen had voor een eigen jachthaven.

Wel lag er sinds kort in het westelijk deel van de Peulen, aan de overkant van de Buiten Giessen, een stuk grond met een gedeelte water, dat nog geen bestemming had. Het is alleen via Buitendams en over de Kaai bereikbaar. (de Deltabrug was er nog niet) dat zou, zo dacht hij, wel door een watersportvereniging gehuurd kunnen worden.

Daar wil de gemeente wel aan mee werken. Daarop werd besloten een watersportvereniging op te richten. Alle aanwezigen gaven zich spontaan als lid op. Er moest nu snel een bestuur worden gevormd om aan de slag te kunnen gaan. De heer van Hunnik werd tot voorzitter gekozen, initiatiefnemer van Dam werd secretaris en Sluimer penningmeester. Ir. Boeren en van Rijsbergen completeerden het vijftal. Omdat een vroeger balkengat op de plaats van de latere Deltabrug de Snappenoemd werd en de nieuwe club zich daar dichtbij hoopte te vestigen, koos men in grote meerderheid als naam : Watersportvereniging de Snap.

Statuten en geld.

Al ruim anderhalve week later, nadat het bestuur intussen vergaderd had, werd er een ledenvergadering belegd. Er kwamen 54 leden, waaronder één vrouw. Dat was verloskundige mevrouw Vis. De voorzitter zetten uiteen dat de vereniging snel voor statuten moest zorgen. Als die Koninklijk werden goedgekeurd, betoogde van Hunnik, waren we een rechtspersoon. Dat was nodig om, onder andere met gemeente en andere instanties, zaken te gaan doen. Sluimer vertelde van het overleg dat de voorzitter en hij met de college van B & W gevoerd hadden. Het gemeente bestuur stond welwillend tegenover verhuur van het perceel grond en water ten noorden van wat nu de Deltabrug heet. Zelfs erfpacht, eigenlijk nodig voor gebouwen en andere grote voorzieningen, bleek gelukkig bespreekbaar. Voor het een en ander zal heel wat geld nodig zijn. Dat is er niet, want zelfs de contributie wordt die dinsdagavond nog niet vastgesteld. Wel offerde de penningmeester, die daarmee al eens eerder ervaring opdeed, een obligatielening onder de eigen leden. Dat zal op de komende ledenvergadering van de volgende maand besproken worden.

Zondag.

Naar aanleiding van het overleg met B & W, vraagt één lid of het bestuur ook openstelling op zondag van de Peulensluis wil bepleiten. Van Hunnik wijst dat nadrukkelijk af. Gelet op de verhoudingen in ons dorp en de samenstelling van de gemeenteraad zou dat zeer onverstandig zijn, aldus de voorzitter.

Dat is het eenjarige bestuursstandpunt, zo notuleert de secretaris.

Groei problemen

Fatsoen en Contributie

Als "De Snap" precies 6 weken bestaat, wordt alweer een ledenvergadering belegd. De afgelopen weken hadden de bestuursleden Hr. Boeren en van Rijsbergen statuten opgesteld. Het concept werd besproken en na enkele wijzigingen met algemene stemmen goedgekeurd. Er staat een artikel in, dat alle arbeid op zondag van de boten op het terrein, in de haven en langs de steigers verbiedt. Ook dient men op de steigers decent gekleed te zijn. Het geheel zal om goedkeuring aan het ministerie van Justitie worden voorgelegd.

De contributie bedraagt voor leden 5 gulden per halfjaar en voor aspirant-leden (jeugdleden) 1 gulden per halfjaar. De penningmeester, die het 1 en ander persoonlijk moet ophalen, hoopt dat velen in 1 keer voor het hele jaar zullen betalen.

Vlaggetjes

Er zijn intussen clubwimpels ontworpen en gemaakt. Die vlaggetjes kosten per 200 stuks (het minimum aantal voor aanschaf) aan onze vereniging 600 gulden. De leden kunnen ze kopen voor 5 gulden. Het verschil van 2 gulden dient om de totale aankoop te financieren.

Intussen stelt de secretaris vast, dat op deze vrijdag 7 april 1967 het ledental precies 100 bedraagt.

Erfpacht

Op de najaarsvergadering van het oprichtingsjaar kan dhr. Van Hunnik 56 van de 124 leden welkom heten. De voorzitter deelt mee, dat op 2 juni koninklijke Goedkeuring is verkregen. Onze vereniging is dus rechts en handelsbekwaam. De penningmeester meldt, dat er helaas maar 32 clubwimpels zijn verkocht.

Na het nodige overleg heeft het bestuur met B&W overeenstemming bereikt over het Balkengat. Het college heeft daarop aan de raad voorgesteld land en water aan de watersportvereniging in erfpacht te geven. Zo'n overeenkomst met een looptijd van ruim 29 jaar, geeft de club een grote mate van rechtszekerheid. De canon zal 750 gulden per jaar bedragen. De gemeenteraad ging, na een toelichting door raads- en bestuurslid Sluimer, met algemene stemmen akkoord. Daarmee heeft de jonge vereniging voor lange tijd een klein haven met een flink terrein voor winterberging. De vergadering laat zijn waardering blijken voor het resultaat dat het bestuur heeft gehaald.

Lingestoel

Door de snelle groei van het aantal leden in ruim een maand tijd, wordt duidelijk dat het Balkengat veel te klein is. Daar kunnen, als de oevers beschoeid en de steigerpalen geslagen zijn, niet meer dan enkele tientallen boten een plaats krijgen. Binnen het bestuur oppert men de mogelijkheid van een steiger in het Kanaal van Steenenhoek. Maar de kans van slagen wordt heel gering geacht. Het kanaal is immers van het waterschap en dat heeft eigenlijk maar 1 taak: zorgen dat de mensen in de Betuwe droge voeten houden. Door de nood gedreven besluiten we toch een beroep te doen op de Lingestoel (dat is het dagelijks bestuur van het waterschap) te doen.

Niet schriftelijk, nooit telefonisch maar in een gesprek. Met lood in de schoenen gaan dhr. Van Hunnik, dhr. Van Rijsbergen en dhr. Sluimer naar Geldermalsen.

Aan de Lingegraaf van Wetrhnen leggen ze hun problemen voor. Hij toont begrip voor de ligplaatsmoeilijkheden met de woorden: "k heb zelf een platbodem in Friesland". Onder 1 voorwaarde wil de Lingegraaf ons verzoek, vergezeld van zijn positief advies, aan het bestuur voorleggen: "jullie nemen alle roei en visbootjes, die in het Hardinxveldse kanaalpand in het riet liggen, aan jullie steigers op.

Geweldig opgelucht verlaten we het imposante waterschap gebouw aan de Koppelse Dijk. De Lingegraaf vergadert over een week met zijn hoogheeraden. Van Wetrhnen heeft beloofd een direct daarna de uitslag mee te delen.

Eigen steigers

Gulle leden

Lingrgraaf Van Westrehenen hield woord. Al op 15 oktober 1967 laat hij ons weten, dat hij zijn hoogheemraden heeft weten mee te krijgen. Wij mogen onder een aantal voorwaarden, steigers slaan net voor de dienstwoning op de kanaaldijk. Ir. Flinterman, de directeur technische dienst van het waterschap, zal meewerken aan de tekeningen van onze steigers. Het bestuur belegt op vrijdag 28 oktober opnieuw een ledenvergadering. Voorzitter van Hunnik vertelt ons over ons bezoek aan de Linge graaf en de gunstige resultaten. Penningmeester Sluimer rekent de leden voor, dat we ongeveer 16.500 gulden nodig hebben voor het steigermateriaal en de bijkomende kosten. Het bestuur, zo zegt hij, hoopt dat het geld via obligatielening onder de leden bijeen te krijgen. Staande deze vergadering wordt door de aanwezigen al fl. 4.500,- toegezegd.

Al de volgende dag laat secretaris Van dam een brief uitgaan naar alle leden, waarin hij de obligatielening uitlegt. Het worden stukken van fl. 50,- met rente vergoeding die binnen 10 jaar worden uitgeloot en afgelost. Nog voor half november werd de lening volgetekend en was het wachten op de officiële vergunning. Ondertussen werden palen, balken, planken en ander materiaal gekocht & betaald.

Werk en feest

Het Warterschap van de Linge gaf op 22 januari 1968 de vergunning voor onze steigers af. Op zaterdag 3 februari werden proefpalen geslagen en een week later ging de eerste echte paal de grond in. Vanzelfsprekend wordt alle werk helemaal door de eigen leden gedaan. Terwijl op de Kanaaldijk de toeschouwers met hun handen diep in de zakken staan, steken andere hun handen uit de mouwen. Zelfs uiterst onhandige leiden zoals de penningmeester teert palen, terwijl zijn vrouw steiger planken bevestigt.

Het werk vlot goed en wordt in nog geen drie maanden voltooid. Dan is er 300 meter steiger geslagen met lengteplaatsen en wat kleine boxen.

Op 30 april 1968, Koninginnedag dus, vindt de feestelijke opening plaats. Van die gebeurtenis hangt nog een grote foto in het clubgebouw.

Onder de genodigde zijn ook de beide wethouders en burgemeester Brinkman. De muziek komt aanmarcheren. Wout (12 jaar) en Riet (16 jaar) lopen met de Snapvlag voorop. De officiële opening wordt verricht door de man, zonder wiens daadwerkelijke steun onze steigers nooit gerealiseerd zouden zijn. Na een korte toespraak knipt de Linge graaf Van Westrheden om 14.30 uur een kleurrijk lint door. Daarna stroomt het publiek over de zonnige steigers. Het was een bijzonder feestelijke middag.

Tochten en steigers

Om de saamhorigheid van de leden te vergroten, gaat men samen varen. Op Hemelvaartsdag vindt een tocht met 24 boten op de Linge plaats. Er is zelfs een roeiboot met buitenboordmotor bij. Het eind doel is Leerdam en diezelfde dag varen we ook weer terug. Want de volgende dag (vrijdag) was in 1968 voor iedereen een gewone werkdag.

Omdat er steeds meer vraag is naar ligplaatsen, het ledental bedraagt nu meer dan 200, wordt in de zomer van datzelfde jaar nog 100 meter steiger geslagen. Onze trouwe leden gaan in deze maanden tijdens het weekeinde dikwijls varen. Daarom draagt het bestuur dit karwei op aan de Firma B. de Mik.

In Boven Hardinxveld heeft de vereniging heel wat leden met roei en visbootjes. Ten behoeve van die mensen wordt nog voor de vakantie ook 100 meter steiger met boxen geslagen. Deze voorziening vlak naast de Huibjesbrug, werd door die Snapleden zelf gemaakt.

Aan het eind van de zomer, op zaterdag 14 september werd een afsluitingstocht georganiseerd. Met 35 boten voeren de Snappianen dwars door de Brabantse Biesbosch. Een mooie afsluiting van het vaarseizoen 1968.

Derde jaar

Balkengat

Bij de oprichting van de vereniging heeft iedereen het stuk grond en het water in Peulen – west op het oog. Als gevolg echter van de stormachtige groei van het ledental zijn in 1967 & 1968 vrijwel alle werkzaamheden niet daar, maar aan het “Kanaal” uitgevoerd.

Wel besluit de gemeenteraad op 24 oktober 1967 het beoogde perceel aan de “de Snap” in erfpacht te geven (zie deel 2). Maar de leden besteden vrijwel al hun aandacht en vooral hun energie aan het kanaalwerk. Tijdens de ledenvergadering van 22 maart 1968 wijst de voorzitter er op, dat we nu wel de steigers in het “Kanaal” hebben, maar dat het “Balkengat” ook van groot belang is. Niet in de eerste plaats als haventje, maar vooral met het oog op de winterberging. Voor beschoeiing, palen en hellingwerk is een bedrag van 13.500,- gulden nodig. Ook hiervoor zullen obligaties worden uitgegeven. De gemeente wil het geëgaliseerde terrein op vrijdag 1 april 1968 opleveren. Daarna gaat de erfpacht in en kan de vereniging aan de slag. Een probleem is de moeilijke bereikbaarheid. Er is nu in de raad wel sprake van een brug daar (de latere Deltabrug) maar die ligt er voorlopig nog niet.

Ledencontact

Om de band tussen de leden onderling te versterken, is er op 25 januari 1969 een allereerste contactavond. Ruim 100 Snappianen komen daarvoor naar de kantine van de voetbalvereniging.

De openings- en sluitingstochten organiseren we na het eerste jaar (zie deel 3) in samenwerking met W.S.V.Sliedrecht. Wel wordt afgesproken dat zulke evenementen kostendekkend moeten zijn. Het argument daarvoor was in de ledenvergadering : “Een paar honderd leden kan men niet laten mee betalen aan de ontspanning van enkele tientallen”. Overigens trok de filmavond van 28 februari 1968 meer dan 80 bezoekers.

Wisselen

Bij het vele werk binnen het bestuur werken vanzelfsprekend secretaris en penningmeester vaak nauw samen. Daarbij merken van Dam en Sluimer dikwijls, dat ze een deel van elkaars werk doen. Secretaris van Dam is overdag hoofdboekhouder op een groot bedrijf en dus een man van financiën. Sluimer is een vaardig stilist en wel ter tale. Na bijna 3 jaar van intensive samenwerking willen ze van functie ruilen. Het bestuur heeft geen bezwaren, het ziet alleen maar voordelen. Statutair zijn er geen problemen. In zijn laatste jaar, dat van 1969, klaagt (de oud-secretaris) over de geringe animo om het “Balkengat”aan de slag te gaan.

Drinkwater

Tijdens de jaarvergadering van donderdag 19 maart 1970 komen tappunten voor drinkwater aan de orde. De nieuwe penningmeester, oud-secretaris van Dam, heeft een exploitatie opzet gemaakt. Er ligt een waterleiding langs de Kanaaldijk – Noord. Een aansluiting daarop gaat met bijkomende werken en voorzieningen ongeveer 800,- gulden kosten. Voorzitter van Hunnik wijst erop, dat zo’n faciliteit alleen in het belang is van de ligplaatshouders. Zij moeten die investering ook betalen, meent hij. De penningmeester komt op fl. 0,50 per strekkende meter. Uit de discussie blijkt dat men dan ook bij de “Huibjesbrug”een tappunt wil. Dat wordt dan fl. 1,- per meter. Als er voor – en tegenstanders blijken te zijn, gaan we er over stemmen. Met 40 tegen 10 stemmen, wordt het voorstel aangenomen en komt er op beide locaties een tappunt. Die faciliteiten zullen nog voor het vaarseizoen van 1970 worden gerealiseerd.

“De Snap”bestaat nu 3 jaar. Er zijn twee steigers in het kanaal van Stenenhoek. Die vlak bij de dienstwoning langs de Kanaal – Noord is van 400 meter lang. De steiger bij de “Huibjesbrug” is 200 meter. In de Peulen – west heeft de watersportvereniging bij de toekomstige Deltabrug een perceel grond en water in erfpacht. Er is een goede verstandhouding met het gemeentebestuur en het Snapbestuur heeft een uitstekende relatie met de Lingestoel en de Dijkgraaf.

Balkengat & Huibjesbrug

Havenmeesters

De Snap heeft intussen 2 havenmeesters. Zij doen om de week dienst. Het zijn de oud-schipper Boon en de oud-kantonnier Van Rijsbergen. Zij zijn dagelijks enkele uren op de steiger in het kanaal en ontvangen daarvoor een kleine vergoeding. Zij constateren dat verschillende ligplaatshouders hun boot verkochten en met een grotere zijn teruggekomen. Het arkje dat aan hen en de medewerkers een onderkomen biedt, zal na december 1970 niet langer gehuurd worden. Dankzij de investering van voorzitter Van Hunnik komt er op de hoofdsteiger een houten gebouwtje te staan. Daarin kunnen ook wat verenigings-eigendommen opgeborgen worden. Het geheel oogt aardig, is klein maar doelmatig.

Schade

Dwars door het Kanaal van Steenenhoek, ten hoogte van de Snapaccommodatie is een gasleiding aangelegd. Daarbij is de steiger ter plaatse flink beschadigd. Dat rapporteren onze havenmeesters. Het bestuur schrijft de firma Monshouwer, die het werk uitvoerde, aan en die hersteld alles keurig.

Er liggen grote schepen, waaronder een tjalk van 20 meter, aan onze steiger. Die zware vaartuigen veroorzaken, met name in het winterhalfjaar met veel wind en sterk wisselende waterstanden, schade aan de voorzieningen. In overleg met de leden, van wie deze boten zijn, zoekt het bestuur naar een oplossing van dit probleem. Voor nieuwe leden, met een schip dat langer is dan 12,50 meter zal in onze havens geen plaats meer zijn.

Winterberging

Onze vereniging heeft sinds 1 april (nee, geen grap) 1968 het perceel in de Peulen aan de Buiten Giessen in erfpacht voor bijna 30 jaar. Nu de obligatielening onder de leden voor de inrichting van het "Balkengat" geslaagd is, krijgt ook dat project meer aandacht. Het haventje is beschoeid en er liggen intussen ook boten. Veel belangrijker is het terrein, want dat moet dienen voor winterberging. Een 25-tal bootbezitters wil daar voor het winterhalfjaar 1970 – 1971 wel gebruik van maken. In vijf zaterdagen worden die vaartuigen met heel veel krachtinspanning op het droge gezet. De stimulerende figuur bij dit alles is penningmeester Van Dam. Er is overigens wel plaats voor driemaal zoveel boten. Maar dat kan alleen als er betere voorzieningen komen.

Brug

Bij dat "Balkengat" zijn er geen nutsvoorzieningen. En zonder electriciteit begin je niet veel. Intussen heeft de gemeenteraad besloten dat er in de Peulen over de Buiten Giesen een hoge vaste brug komt. Die net ten noorden van het Balkengat gepland. Raadslid Sluimer, onze secretaris dus, stelt de naam "Deltabrug" voor. De hele raad is het daar mee eens. In die brug komen ook water, gas en lichtleidingen. Als het zover is, krijgt het "Balkengat" die nutsvoorzieningen ook. Met de komst van de electra kan ook het hellingen sterk verbeterde worden. Aan het kanaal hebben we niets van dit alles. De enige voorziening daar vormen drie vuiniseemmers.

Fietspad

De toegangsweg naar de kanaalsteigers wordt gevormd door het fietspad. Rijkswaterstaat vindt het goed dat voo de eerste 700 meter ook auto's mogen rijden, iets wat pas veel later met officiële borden zal worden geregeld. Omdat parkeren op dat fietspad bij mist, schemering en nacht natuurlijk niet is toegestaan, zoekt het bestuur een oplossing. Boer De Waal wil ons wel een perceeltje weiland met afrit aan het fietspad verhuren. Eind 1969 wordt die overeenkomst getekend. Het uitzicht van de automobilisten wordt geweldig belemmerd, doordat er vlak langs de bocht in het fietspad een grote zwarte schuur staat en ook nog hoge bomen. De Lingestoel (het waterschap dus) sloop op verzoek de opstal en velt de populieren. Rijkswarestaat gaat het fietspad voor ons verbreden, zodat er overdag langs de kant geparkeerd kan worden.

Huibjesbrug

Aan de Snapsteiger in Boven Hardinxveld bij de Huibjesbrug is het aantal roei- en visbootjes veel groter dan de lengte ligplaatsen voor kruisers. Daarvoor heeft het geheel een heel eigen karakter. In de nazomer laat een groot aantal leden van deze locatie aan het bestuur weten dat ze eigenlijk wel

een eigen zelfstandige vereniging willen vormen. Dat verlangen is heel begrijpelijk, maar de Lingestoel had indertijd duidelijk gezegd dat de watersport in hun kanaal slechts onder één noemer vergunning kreeg. Na enige correspondentie en openhartige gesprekken met Boven Hardinxveldse leden, kon het Snapbestuur wel akkoord gaan. En dus gingen Van Hunnik en Sluimer met een Boven Hadinxveldse delegatie naar Geldermalsen. De Lingegraaf bleek duidelijk begrip te hebben voor de situatie. Op 20 november liet hij weten, dat zijn bestuur geen overwegende bezwaren had en onder bepaalde voorwaarden akkoord ging. Nog voor het eind van het jaar, namelijk op 24 december 1970, werd watersportvereniging de "Huibjesbrug" opgericht. Men vroeg koninklijke goedkeuring aan om handelend te mogen optreden. Intussen werd Jos van 't Verlaat van het kantoor Van 't Verlaat & de Rooij, gevraagd om de boedelscheiding voor te bereiden.

Een deel van de leden die nu lid weden van de "Huibjesbrug", bleven om allerlei redenen toch ook bij de "de Snap". Op 31 december 1970 telde die club toen precies 200 leden.

Boedelscheiding & Clubgebouw

Lingefederatie

De eerste toertocht van "De Snap" voerde op Hemelvaartsdag 1968 over de Linge (zie deel 3). Naast de Biesbosch gingen daar in die tijd ook heel wat leden in hun vakantie heen. Dat was er mee aanleiding toe, dat het Snapbestuur het voortouw nam om te komen tot een Lingefederatie. Men nodigde "Sliedrecht", "Huibjesbrug", "Merwede", "Roeizeil Gorkum", "De Oude Horn" en "Achter 't Veer" uit. "De Gors" in Arkel bestond nog niet. Van Hunnik, onze voorzitter, zette uiteen, wat onze bedoeling was. Het behartigen van allerlei gemeenschappelijke belangen op en aan het riviertje de Linge. Men zou die kunnen bepleiten bij de betrokken gemeenten, de beide provincies en natuurlijk ook het waterschap. Die Lingefederatie kwam tot stand en men verwachtte veel van deze vorm van samenwerking.

Boedelscheiding

Al in het begin van 1971 verkreeg de jonge watersportvereniging "Huibjesbrug" in Boven Hardinxveld een koninklijke goedkeuring. Hierdoor werd men officieel handelsbekwaam. Dat was noodzakelijk om tot zakelijke overeenkomsten te kunnen komen. Het bureau Van 't Verlaat & De Rooij (zie deel 5) had de overname grondig voorbereid. W.S.V. de Huibjesbrug kon de steiger in Boven Hardinxveld van W.S.V. De Snap kopen. In hun rapport stelden Van 't verlaat & De Rooij dat de steiger geen 200 meter, maar 188 meter lang was. De nieuwe vereniging zou daarvoor fl 7.350,- moeten betalen. Men moest echter ook een deel van de "schuld" voor zijn rekening nemen. Dat was in de vorm van 95 obligaties à 50 gulden. Dus hoefde men slechts fl 2.600,- op tafel te leggen. En dat gebeurde dan ook. Op 19 februari 1971 keurde de ledenvergadering van "De Snap" het één en ander met de algemene stemmen goed.

Clubgebouw tot nu toe had de vereniging voor zijn vergaderingen gebruik gemaakt van Hotel "De Zwaan" op de Dam. Dit was immers ook de plek waar op 24 februari 1967 "De Snap" werd opgericht. Op 19 februari 1971 kwamen de leden voor de laatste keer op die historische plek bijeen. Voortaan kan er op het "Balkengat" worden vergaderd. Onze voorzitter, de heer Van Hunnik, heeft als architect veel met de bouw van houten (nood)scholen te maken. Door dat werk heeft hij in Delft de hand kunnen leggen op een vrijkomend gebouw. Dat is, met wat aanpassingen geschikt als clubgebouw. Een werkgroep gaat aan de slag, de gemeente zal de groenvoorziening verzorgen. Via de aannemer Van Houwelingen, die naast ons terrein bouwt, komt er een nood-electrische aansluiting. Nog voor de Pasen is ons clubgebouw op het "Balkengat" helemaal klaar! Voortaan zijn we dus ook met vergaderingen in eigen huis.

Zo'n gebouw is wel praktisch maar kost ook nogal wat. Daar staan eigenlijk geen inkomsten tegenover. Datzelfde voorjaar richt echter een groep ouders de stichting "Peuterspeelzaal" op. Zij zoeken voor de peuters een onderkomen. Dat wordt ons clubgebouw. Voor een bedrag van fl 2.000,- per jaar (inclusief verwarming, verlichting en schoonhouden) mag de stichting er alle werkdagen gebruik van maken. Wel moet steeds om 17.00 uur alles keurig zijn opgeruimd.

Geit

Ook met allerlei kleine zaken houdt het bestuur zich bezig. Het Balkengatterrein ziet er soms wat onverzorgd uit, omdat het maaien er vaak bij inschiet. Als ene Advakaat vraagt of zijn geit er mag grazen, wordt spontaan op dat verzoek ingegaan. Het beest eet veel, dat is mooi, ze eet echter niet alleen maar gras. Sluimer senior, een vijftenzestigplusser, is vaak voor de vereniging op het terrein bezig. Juist in die tijd graaft hij sleuven voor de waterleiding en electra. Bij dat zware werk trekt hij zijn jasje en later ook nog zijn vest uit. Als hij uren later naar huis wil, blijkt de geit zijn shag te hebben opgegeten. Ook jasje en vest zijn duidelijk aangevreten. Met de restanten onder de snelbinder fietst hij aan het eind van de middag naar vrouwe Jaantje. De geit is volgens de eigenaar een tabaksverslaafde geworden.

Loopjongen

De secretaris krijgt opgedragen om voor meer vuilnisemmers te zorgen. Hij peutert er bij de gemeente 11 los. Dat vuil geeft aan de kanaal problemen. De huisvuildraaitrommelauto (zo heet dat ding in vaktaal echt) komt niet verder dan de sluismeesterswoning. De secretaris wordt weer op pad gestuurd

en heeft succes. Als de hellingploeg klaagt dat het Balkengathaventje te ondiep is, moet de loopjongen weer naar het raadhuis. Met de erfpachtcanon in de hand overtuigt hij onze plaatselijke overheid er van, dat het uitbaggeren hun taak is. De gemeente laat dat werk inderdaad uitvoeren. Sluimer senior controleert steeds al peilend het resultaat. Zijn jasje hangt hij veiligheidshalve eerst tussen de peuterkleding, want die geit is nog steeds actief.

Een lange bestuursvergadering met de agenda van 15 punten, 18 ingekomen stukken en 21 zaken in de rondvraag. Ver na middernacht zucht secretaris Sluimer: "Eerst ben ik jullie loopjongen en nu een notulenslaaf". Het commentaar luidt: "Eén nachtje slapen en dan mag je weer naar school om uit te rusten".

Winterberging & Waterpost

Het lijkt nog zo kort geleden, maar over 22 maanden bestaat "de Snap" 40 jaar. Puttend uit mijn geheugen, notulen en jaarverslagen probeer ik onze geschiedenis een beetje te herleven. Nou ja, geschiedenis, het lijkt allemaal nog zo kort geleden: net of het pas gisteren was.

Winterberging.

Op één zaterdag in februari 1973 sloeg een groep leden een steiger met 11 ligplaatsen langs de noordoever van het "Balkengat". Het werk stond onder leiding van Huib Kraaijeveld, die een jaar eerder in het bestuur was gekomen. Het haventje telde nu 31 ligplaatsen. In het najaar werden de takels geëlektrificeerd. Daarmee kwam er een eind aan het handmatig uit het water tillen van de scheepjes. Een hele verlichting van het hellingen. Nu we van Ro den Breejen ook heel wat lengtes smalspoor gekregen hadden, konden er veel meer boten de wal op. Het werden er maar liefst 81. Alles verliep zonder grote problemen. Twee leden, Teus V & Wim M, waren zo tevreden dat ze hun winterbergingsgeld verhoogden met een gift. Ook niet-leden melden zich aan. Voor hen gold een ander (hoger) tarief per vierkante meter.

Film en Bal.

De watersportvereniging was bepaald niet éénkennig. Want op 23 februari was men samen met veel leden van de plaatselijke afdeling "Plattelandsvrouwen" naar de "Merwestichting" getogen. Met elkaar keek en luisterde het gemende naar de dia en filmvertoning over de reis rond de wereld van Bertus Zijdenbosch.

Minder harmonisch verliep het kerstbal op zaterdag 22 december. Bestuurslid Boeren, die één en ander georganiseerd had, was een beetje soepel omgegaan had met de regels. Daarom sloot voorzitter van Hunnik halverwege de avond dit feest. De eerstvolgende bestuursvergadering verliep stormachtig, maar eindigde toch nog eensgezind. Het dagelijks bestuur legde namelijk een verklaring af, waarmee iedereen akkoord kon gaan.

Dorp en zondag.

Op de jaarvergadering kwamen naast de gebruikelijke zaken zoals jaarverslagen en begroting allerlei andere aan de orde. Zo werd besloten, gezien de lange wachtlijsten voor ligplaatsen, geen leden van buiten het dorp meer aan te nemen. De contributie, die tot nu toe 10 gulden had bedragen, werd verhoogd tot fl. 12.50. Er stemde niemand tegen. Ook herinnerde van Hunnik er nog aan, dat er op zondag niet aan de boten mag worden gewerkt. Hierover is het bestuur éénstemmig zo deelde de voorzitter mee. De vergadering reageerde hier niet hoorbaar op en kon er dus blijkbaar mee leven.

Terreinonderhoud.

Het Sliedrechtse lid Sluimer senior laat per brief weten met het bestuur te willen overleggen. Ter vergadering zegt hij dat het gras en vooral het onkruid en struiken steeds harder lijken te groeien, maar zijn krachten (hij is nu 70 jaar) duidelijk niet. Het onderhoud van alles op en rond het "Balkengat" groeit hem boven het hoofd. Het bestuur besluit hem 's zomers, tegen daggeld te laten helpen door de kleine zelfstandige Kobus Groeneveld. Samen knappen zo ook het talud op. Tegen de herfst ligt alles er weer keurig bij.

Waterpost.

Ruim 5 jaar na de oprichting van "De Snap" was er de proeve van een clubblaadje verschenen. 't Was niet meer dan een A4-tje, dat aan twee zijden was gedrukt (gestencild). Van Hunnik verluichtigde het met een 10-tal kleine pentekeningen, Waterpost nummer 1, oktober 1972. De eerstvolgende jaarvergadering reageerde erg enthousiast en vroeg om meer. De voorzitter verwees naar de secretaris, maar Sluimer zei dat hij zoiets niet alleen kon. Er werd spontaan hulp toegezegd. Daar kwam niets van terecht en ruim een jaar later verscheen Waterpost nr. 2. Opnieuw één tweezijdig A4-tje. In maart 1975 bij Waterpost nr. 3 waren het vier kantjes over allerlei vergaderzaken. De bedoeling was de leden meer te informeren en ook de onderlingen band te versterken. Opnieuw kwamen er allerlei positieve reacties en op de ledenvergadering in 1975 bood Cees van de Plas zijn hulp aan. Drie jaar lang, en dat betekende 24 nummers, zou hij aan Waterpost meerwerken. In totaal verschenen er 16 clubblaadjes, intussen bestaande uit 8 kantjes A4, die met één nietje aan elkaar zaten.

Vanaf het 10-jarig bestaan werden de blaadjes dubbel gevouwen en kwam er ook een fleurig kaftje omheen. Negen brachten 3 zoons van de secretaris de clubblaadjes rond in ons dorp rond. In Sliedrecht deed eerst hun Opa dat en later Flip Vet. Lien de Vos-Baggerman zorgde voor het typwerk en opmaak.

Bootsman.

Jarenlang hebben Boon en van Rijsbergen samen afwisselend de taak van bootsman op zich genomen. Helaas overlijdt de heer van Rijsbergen plotseling. Daarna doet Boon het werk nog een poosje alleen tot zijn gezondheid ook minder goed wordt. Hij geeft te kennen zijn taak te willen neerleggen. Op 21 maart 1975 neemt hij in de jaarvergadering officieel afscheid. Zijn opvolger is Gerrit de Jong, wonend op de Sluisweg. Hij kan vanuit zijn huis de masten van de Snapvloot zien. De Jong zal zijn functie ruim 8 jaar vervullen.

Streng.

Het bestuur moest soms duidelijk en nadrukkelijk optreden. Zo valt er in de notulen van de bestuursvergadering die op 26 mei 1976 gehouden werd, het volgende te lezen:

- *De heer Nieuwpoort wordt van de lijst voor winterberging geschrapt, wegend onsportief gedrag.*
- *De heer Aadijk krijgt een schriftelijke waarschuwing.*
- *Op de heren P. Kraaijeveld, H.Pillen. A.G. Viveen en A.C.T. Boeren zal scherp worden gelet. De laatste was overigens sinds 1975 al geen bestuurslid meer.*
- *De heer Pijpers moet een kruisertje uit het "Balkengat" verwijderen.*

Nee, besturen is niet altijd gemakkelijk en het maakt bestuursleden persoonlijk ook niet populair. Maar dat wisten de oude Romeinen al: "Caveant Consules".

Drie in één & Crisis

Laatste keer.

Op aandrang van een aantal leden die nog geen ligplaats hebben en op de wachtlijst staan, wordt de steiger nog één keer verlengd. Voorwaarde is wel, dat zij aan dat karwei meewerken. Een dozijn van hen is enkele zaterdagen en een paar dagen rond Kerstmis 1975 druk in de weer. Het werk is in januari klaar. De kanaalsteiger is dan in totaal 630 mtr. lang. Besloten wordt dat hiermee een eind is gekomen aan de uitbreiding. Nog meer zou betekenen dat het geheel te onoverzichtelijk wordt. "Wie nu nog een steiger wil, moet zelf maar een vereniging stichten", aldus onze voorzitter. Van Dam en Sluimer beamen dat. Zij hebben als penningmeester en secretaris meer werk aan de club dan hen lief is.

Watersportvereniging "De Huibjesbrug" heeft zijn steiger in Boven-Hardinxveld nog wel een keer uitgebreid. Een aantal liggers daar, is niet alleen lid van die club, maar tevens van "De Snap".

Gedrieën.

De samenwerking tussen beide verenigingen "De Snap" en "De Huibjesbrug" is goed. Dat geldt ook voor de verhouding met de plaatselijke afdeling van "Schuttevaer", de vereniging van beroepsschippers. Zo is onze secretaris ook nog voorzitter van "Schuttevaer". Tussen Kerstmis en Oudjaar 1975 organiseren die drie clubs een grote bijeenkomst in het Dorpshuis "Drijvershof". De landelijke voorzitter van "Schuttevaer" mr. Van Dam, zal spreken over: beroeps- en pleziervaart. De heer van Dam zeilt in zijn schaarse vrije tijd. Na de pauze vertoont het echtpaar Hoekmeijer uit Alkmaar dia's over hun zeiltocht rond de wereld. Aan het slot van de middag is er nog een gezamenlijk broodmaaltijd. De belangstelling was ook daarvoor groot. Zo groot zelfs, dat het brood eerder op was dan de honger van de jonge generatie gestild.

Stroomverbruik.

Waterpost, die zes aan een gemeten kantjes A4, verscheen in 1975 al 5 keer. Dat gaf penningmeester van Dam de mogelijkheid om een heikele zaak aan de orde te stellen. Het stroomverbruik rond het "Balkengat" nam verontrustende vormen aan. In het januari nummer van 1976 laat van Dam weten, dat het afgelopen jaar driemaal (ja, 3x) zoveel stroom is gebruikt als in 1974. Het bestuur neemt drastische maatregelen en verbiedt categorisch alle gebruik van verwarmingsapparaten. Er zal gecontroleerd worden. Dat gebeurt ook en daar komt een echt conflict van. Een lid wordt betrappt en het bestuur grijpt in.

Crisis.

Op de 13 punten tellende agenda voor de jaarvergadering van 20 februari 1976 staat onder punt 12 het voorstel tot royementen dus ook tot het vervallen van zijn ligplaats. Dhr. Boeren, want om dat oud-bestuurslid gaat het, verdedigd zich ter vergadering met verve. Daarna wordt er gestemd. Van de 85 aanwezige leden stemmen er 39 voor royement, 43 tegen en 3 blanco. Het bestuur beschouwd deze uitslag als een motie van afkeuring van zijn beleid. De voorzitter deelt na een korte mee, dat alle 7 leden am bloc opstappen. En daarmee zat "de Snap" ineens zonder bestuur. Van Dam, als oprichter en penningmeester zag de hele club al failliet gaan en bedroefde hem zeer. De secretaris, gepokt en gemazeld in de politiek troostte hem: "Welnee, Piet wij blijven de lopende zaken behartigen, zo hoort dat als je demissionair bent". En zo gebeurde het ook.

Terugkeer.

Twee leden van het eerste uur: Jan Koppelaar en Huig Sluimer (ja, een neef) belegde samen met een aantal anderen op grond van artikel 6 een buitengewone ledenvergadering. Gerrit Huijzer leidt die bijeenkomst. Hij stelt dat hem in de achterliggende dagen gebleken is, dat niemand iets tegen het bestuur heeft of het beleid wil afkeuren. Hij deelt gewaarmerkte stembiljetten uit waarop men met ja of nee moet aangeven of men het bestuur terug wil. Alle 78 aanwezigen leden (bestuur mag natuurlijk niet meedoen) stemmen "ja". Daarop werd de afgetredene voorzitter met 74 stemmen herkozen, hierna keerde het hele bestuur achter de tafel terug. Nou ja, eigenlijk niet alle zeven. De secretaris zat er de hele vergadering al. Er moest toch iemand notuleren. Toch een beetje typisch. De heer Boeren bleef lid en kreeg een ligplaats bij W.V.S. "Sliedrecht". Daarmee was een gevoelige kwestie elegant opgelost. Na de stemmingen was er een korte pauze. Daarin verkocht Paul Sluimer (ja, oudste zoon) maar liefst 45 clubvlaggetjes.

Voor de heer Huijzer de leiding weer aan van Hunnik overdraagt, zegt hij nog tegen allen: “ En als je vragen of kritiek hebt, spui die dan niet aan de bar of op de steiger en ook niet in de rondvraag, maar gewoon bij het bestuur. En daar alleen! “.

Vakantie.

Dankzij mannen als Jan Koppelaar, Huig Sluimer en Gerrit Huijzer was de rust in de vereniging teruggekeerd. Maar het dagelijks bestuur moest na alle emoties ook even stoom afblazen. Nog geen week nadat ze weer achter de tafel zaten, gingen de voorzitter en de secretaris met hun echtgenotes 10 dagen naar Israël. Een land wat toen nog niet veel toeristen trok. De secretaris motiveerde zijn afwezigheid bij het schoolbestuur als een studiereis. Overigens ging de penningmeester in diezelfde periode nog langer weg. Samen met bestuurslid Visser en hun wederzijdse vrouwen gingen ze 13 dagen naar Oostenrijk. Blijkbaar bracht dat baantje bij “de Snap” nogal wat op. En dan maar klagen dat ze het zo druk hebben en zoveel voor de vereniging doen. Nee, dat dagelijks bestuur, laat die mannen maar schuiven.

Jubileum & Avelingerdiep

Feest.

Op 24 februari 1977 bestaat "de Snap" 10 jaar. Dat werd groots gevierd. Daarvoor werd zelfs de Merwedestichting afgehuurd. De zaal was versierd met allerlei symbolen uit de watersport. De avond stond helemaal in het teken van onze vereniging. Er was een dia-presentatie over het ontstaan en de ontwikkeling van "de Snap". De voorzitter hield een feestrede en het bestuur nam felicitaties en cadeaus in ontvangst. De Snapgirls zongen over van alles en nog wat bij de club. Er was een kletsbord over wel & wee. Zes meisjes, pubers, voerden een toneelstukje op. Tenslotte werden van Hunnik, Sluimer & van Dam (al vanaf de oprichting dagelijks bestuur) uitbundig gehuldigd. De jubileumcommissie was niet gemakzuchtig gevlucht in een dansavond met een toespraak en een filmpje. Deze mannen hadden er een echte avond met, door en over "de Snap" van gemaakt. Dat succes is nooit meer herhaald.

Waterpost.

Het clubblad was tot nu toe nog steeds alleen verschenen als wat losse velletjes met een nietje. Bij dit jubileum werd het voor de eerste keer een boekje met een kleurige omslag. De inhoud bleef gelijk, maar Lien de Vos ging voortaan ook de opmaak doen. De secretaris schreef het vol met zelfspot, mededelingen en soms kritiek op personen in en buiten "de Snap". Jaap Dekker uit Ridderkerk deed er een oproep in, voor een collectieve verzekering. De plaatselijke Rabobank reageerde met een aanbod en 45 leden gingen daarop in. En 15 personen van buiten ons dorp die geen lid van "de Snap" waren, wilden ook waterpost ontvangen. Tegen een abonnementsgeld van : 4 gulden kregen ze ons clubblad 10 keer per jaar toegestuurd.

In ons jubileumnummer stond een stuk van de Lingegraaf. Ook ons medelid Burgemeester Brinkman schreef we wat in. En verder een waterig 10-jarig overzicht en twee liederen vol herinneringen en nostalgie. Er zijn Snapshirts in drie maten aangeschaft en waterpost maakt er volop reclame voor.

Avelingerdiep.

"U moet eens in de loods van Staatsbosbeheer tegenover de Schelluinsebrug gaan kijken". Die telefonische tip lokt de secretaris op een mintermiddag naar dat gebouw. De deur zit echter op slot, maar Sluimer gluurt door de ramen. Wat hij daarbinnen ziet doet hem de schrik om het hart slaan. Er liggen rood – wit – rode drijvers met daartussen stukken staaldraad. Hij begrijpt onmiddellijk de opzet: Staatsbosbeheer wil stiekem en onverwacht nog voor de lente begint, het Avelingerdiep voor de rereatievaart voorgoed afsluiten. De volgende middag staat Sluimer met een journalist en een fotograaf aan de oever. Achter hen een schuimbekkende plaatselijke man van Staatsbosbeheer, die onze secretaris van alles en nog wat verwijt. Twee dagen later staat er in het Nieuwsblad voor Gorinchem en Omstreken (een echte krant met veel abonnees in de regio) een paginagroot artikel met foto. De ANWB, waar Sluimer waterconsul is, schrijft een boze brief en ook de buurtverenigingen "Merwede" en "Sliedrecht" reageren. Op 27 februari is er in de Merwedestichting een forumavond over de kwestie. Staatsbosbeheer stuurt een directeur, een natuurbeschermer en een terreinbeheerder. De watersport: de voorzitter van WVS "Sliedrecht" en de secretarissen van "Merwede" en "de Snap". Een zaal met vele honderden belangstellenden uit de hele streek kijkt en luistert. De SBB-directeur en Sluimer zullen ieder hun standpunt toelichten. Daarna zal het 6-koppige forum op vragen uit de zaal reageren. Onze secretaris is zichtbaar nerveus, maar wel verbaal sterker dan SBB. In het forum blijkt Kees Cramer van "Merwede" gevat en Jo van der Vlies van "Sliedrecht" slagvaardig. De zaal gaat partij kiezen. De belangen van natuurontwikkelingen worden niet of nauwelijks geschaad door de watersport, vindt de overgrote meerderheid. De afsluiting door SBB is tijdig en voorgoed voorkomen.

Over onruststokers & Federaties.

Boxen en Palen.

Er is steeds vraag naar plaats voor kleine boten in het "Knaal". Daarom wordt er ten noorden van het havenkantoortje nog een achttal boxen geslagen. Om dat "verlies" van steigerlengte te compenseren komt er aan het eind 32 meter bij. De totale lengte bedraagt dan 593 meter. Ook in het "Balkengat" gebeurt er wat. Onder leiding van Huig Sluimer vernieuwt men de steigerbalk aan de westkant. Bij elke box bevestigen ze ringen, zodat de schippers beter, makkelijker en met schonere lijnen kunnen afmeren. Tijdens de jaarvergadering op 10 maart 1978 wordt heel positief op de werkzaamheden gereageerd.

Onbehagen.

Maar niet altijd is iedereen even positief. Want in diezelfde winter werd er aan de bar op de zaterdagmiddag/-avonden gemord: "Er gebeurt zo weinig in onze vereniging. 't Is maar een dooie boel!" Nu kun je natuurlijk van mening verschillen over de vraag wat .. weinig .. precies is. Maar in dat jaar was er toch echt wel het één en ander georganiseerd. De grootste activiteiten bestonden uit de openingstocht op 28 mei, een tocht met bejaarden op 27 augustus en de sluitingstocht op 17 september. De grootse viering van het 10-jarig bestaan op 25 februari, de feestavond van 28 mei en een schippersbal op 15 december trokken veel leden. Daarnaast was er ook nog de dia & filmavond, een fondueavond en een algemene ledenvergadering. Een avond over verf & verfsystemen trok ruim 40 personen. Nuchter beschouwd bepaald geen stil jaar, maar wie stoken wil

Dat opgefokte onbehagen kreeg op de eerstvolgende jaarvergadering een vervolg. Voorzitter van Hunnik en bestuurslid Visser waren aftredend en herkiesbaar. De stemming gaf de volgende uitslag te zien: van Hunnik

58 stemmen en 11 blanco; Visser 35 stemmen, 31 stemmen op 2 andere personen, 2 ongeldig en 1 blanco. Bestuurslid Visser, die onder andere het clubhuis beheer deed, was duidelijk aangeslagen. Van Hunnik toonde zich verheugd, dat Visser zijn herbenoeming toch aanvaarde. Vervolgens hekelde hij in niet mis te verstane woorden het optreden van een groepje leden. Zij stoken onrust in onze vereniging en reageren hun onbehagen af via een stembiljet, aldus de voorzitter. Hij verwijt hen dat zij deze slinkse weg bewandelen en zich niet rechtstreeks tot het bestuur hebben gewend. Een kwalijke zaak waarvan geldt: "Mensen met zulke praktijken kunnen de vereniging beter verlaten".

Schoon & warm.

Wel drie keer had het onderwerp op de agenda van de jaarvergadering gestaan: een hogedrukspuit. Met de aanschaf van zo'n apparaat zou het eindeloos knoeien met emmertjes water, harde borstels, kletsnatte mouwen, en ijskoude handen voorgoed tot het verleden behoren. Penningmeester van Dam stelde dat een gebruikte spuit voor onze vereniging goed genoeg was. Bestuurslid Visser werd op pad gestuurd. Hij kwam tenslotte met het exemplaar van zijn keuze, naar huis. Op zaterdag 15 oktober 1977 werd het "ding" beproefd in aanwezigheid van het hele bestuur. Men was tevreden en ging tot de aankoop over. De penningmeester betaalde voor het apparaat plus 20 meter slang fl. 2.128,20. In die tijd een heel bedrag. Een journalist van "De Drechtstreek" (een weekblad dat ook in ons dorp verscheen) schreef daarover, en dat de kas nu wel leeg zou zijn.

Klinklare onzin, want op 31 december bedroeg het kassaldo bijna fl. 4.000,--.

Dat de financiële positie van de club gezond was, bleek ook het volgend jaar. Want op zaterdag 7 oktober begon een groepje enthousiaste leden met de aanleg van centrale verwarming in het clubgebouw. Dankzij aanwijzingen van leverancier (tevens Snaplid) Leen van Wijngaarden, verliep het werk bijzonder vlot. Half november functioneerde alles. Het geheel kostte fl. 4.383,--.

Maandag én Vrijdag.

Het onderhoud van gebouwen, steigers, terrein en havens blijkt voortdurend aandacht en geld vragen. Dat heeft soms gevolgen voor de duur van de vergaderingen. Op maandag 7 mei 1979 heeft bestuurslid Huig Sluimer heel wat te melden. Hij vraagt toestemming om uit te kijken naar reserveassen voor de portaalkraan. Hij verteld ook over zijn plannen voor een botenwagen, die de lorries op baan 4 zou kunnen vervangen.

Verder vraagt hij aandacht voor de langste palen in het "Balkengat" en de verzakkende zuidwal in het haventje. Al die onderwerpen roepen veel vragen op en worden uitvoerig besproken. Eén en ander vergt zoveel tijd, dat om

22.30 uur de vergaderpunten; activiteiten, financiën, en rondvraag nog aan de orde moeten komen. De secretaris (die andere Sluimer) stelt voor de vergadering te verdagen. Een soortgelijk voorstel deed hij onlangs om 23.40 uur in de gemeenteraad ook. Daar was toen een krappe meerderheid voor, hier gaat iedereen spontaan akkoord. Vrijdagavond om 18.00 uur zal de bijeenkomst voortgezet worden. Op die vergadering besluit men dat de openingstocht op 9 juni naar Hermenzeil aan het Oude Maasje gaat. Er valt nog heel wat te organiseren en vijf van de zeven bestuursleden krijgen hierbij een taak. De penningmeester geeft een uitvoerig exposé van de financiën.

De vereniging beschikt over een volledige vergunning. Toch wordt besloten om gedurende het gehele zomerhalfjaar alleen zwak alcoholische dranken te schenken. Wie meer wil, moet naar huis of horeca, vindt het bestuur. Na, op deze avond nog tweeënhalf uur vergaderd te hebben, is de agenda afgewerkt.

Federaties.

De eerste openingstocht van "de Snap" was op Hemelvaartsdag 1968 en voer over de Linge naar Leerdam. Ook in volgende jaren was dit mooie riviertje soms doel van onze clubtochten. Misschien vanwege die betrokkenheid nam het Snapbestuur het voortouw bij de oprichting van de Lingefederatie. Die vond plaats op 28 februari 1978.

Van Hunnik nam tijdelijk het voorzitterschap en Huig Sluimer werd enkele jaren later penningmeester van die federatie. Ook daaruit bleek duidelijk dat onze vereniging zich bij het gebeuren op en rond de Linge duidelijk betrokken voelde.

Maar meer nog dan naar de Linge, voeren de "Snappianen" in en door de Brabantse Biesbosch. Toen het op woensdag 9 april 1975 in de Doelen in Gorkum (op aandringen van de Werkendamse watersportvereniging) kwam tot oprichting van de Biesboschfederatie, was "de Snap" daar niet bij. Ook de eerste jaren daarna melde ons bestuur zich niet aan. Pas bijna 6 jaar later kwam aansluiting aan de orde op de jaarvergadering van 27 maart 1981. Er waren twee brieven binnengekomen met het verzoek deze zaak aan de orde te stellen.

Cees van de Plas lichtte de vergadering zijn voorstel zo overtuigend toe, dat met algemene stemmen tot aansluiting werd overgegaan. Tevens besloot men dat onze secretaris als vaste afgevaardigde zou optreden, steeds vergezeld door tenminste één verenigingslid. Een besluit met verstrekkende gevolgen. Want vanaf 1986 zou Sluimer als voorzitter bijna 15 jaar lang duidelijk het boegbeeld vormen van diezelfde Biesboschfederatie.

Huibjesbrug en erelid

Maagzweer:

In de zomer van 1981 kreeg voorzitter van Hunnik last van zijn maag. Hij was nog drie weken met zijn secretaris Sluimer wezen varen. Of dat er mee te maken had, wist de internist niet. Hij stelde echter wel vast, dat zijn patiënt een flinke maagzweer had. Hij schreef absolute rust voor en van Hunnik was zo ziek, dat onze voorzitter zich daarbij zonder tegenspraak neerlegde. Zijn taken bij de Snap werden waargenomen voor de 2^e voorzitter Huig Sluimer. Die kreeg in enkele maanden tijd met heel wat zaken te maken. Al in september werd besloten de houten wand in het clubgebouw te verplaatsen. Dat betekende een uitbreiding van de gemeenschapsruimte. In de oktobervergadering stond er zoveel op de agenda, dat Huig na bijna vier uur beraadslagen de bijeenkomst schorste en 4 dagen later nog eens drie en half uur voortzette. De secretaris legde in elf volle bladzijden wat besproken en besloten was allemaal vast.

Bejaardentocht:

De tocht met bejaarden was in september jarenlang een traditie bij de Snap. Op zaterdag 5 september gingen we met 28 boten door het Steurgat en Spijkerboor naar de Amer. Na de middagpauze koersten we door de Biesbosch weer naar de twee autobussen terug. Een geslaagde reis met ruim 80 deelnemers. Helaas verliep de volgende dag voor twee van hen tragisch. In de loop van die zondag 6 september overleden plotseling de heren H. Bongen en A. Dame. De laatste was jarenlang lid van onze vereniging geweest.

Huibjesbrug:

In datzelfde najaar wordt de bouw van een nieuwe Huibjesbrug aanbesteed. Die zou ong. 3.30 mtr. hoog worden. Een hele verbetering ten opzichte van de oude, die nog geen 2 mtr. doorvaarthoogte had. Tijdens de bouw kwam er een noodbrug voor fietsers en voetgangers. Die zou ook al meer dan 3 mtr. zijn. Hoewel de nieuwe brug pas in december 1989 gereed kwam, kon de watersport al de hele zomer van die verruiming profiteren. Het bedienen van de Lange brug in Gorkum werd nu ook urgent. De ANWB en de Lingefederatie schreven allerlei brieven aan het stadsbestuur. De heren van Klei, voorzitter Lingefederatie, Sluimer, waterconsul ANWB, pleegden overleg met de betrokken wethouder. Hij leek wel oren te hebben naa hun ideeën. Een bescheiden bediening op zaterdag en zondag moest mogelijk zijn. Het schriftelijk antwoord van het college van B&W vormde een koude douche. Als er door de ANWB jaarlijks 10.000 gulden werd betaald, zou de Lange brug in het weekeinde drie keer draaien. De ANWB bood in plaats daarvan mankracht aan, maar daar wilde de Gorkumse stadsbestuurders niets van weten.

15 jaar:

In februari 1982 besond de Snap 15 jaar. Dat derde lustrum wordt in het vergrote clubgebouw gevoerd. Het programma bestond naast het gelukwensen en een praatje van de voorzitter, slechts uit muziek en dans. Heel anders dan het tienjarig bestaan, (zie deel 9: Jubileum). Wel was er een mooi cadeau. Het clubgebouw was tot nu toe wel voorzien van gas, licht en waterleiding, maar had geen telefoonaansluiting. Het bestuur vond die kosten te hoog. Een actie met acceptgiro's via Waterpost bracht heel wat geld op. Een paar dagen voor de feestelijke bijeenkomst werd een en ander gerealiseerd. En tijdens die feestavond werd het eerste officiële telefoongesprek gevoerd. Het bestuur besloot, bezorgd voor te hoge gesprekskosten, dat er wel een teller op moest komen. Die uitgave kwam uit de kas van penningmeester van Dam.

Vaarbewijs:

In 1981 werd een vaarbewijs verplicht voor boten die langer zijn dan 15 meter of sneller kunnen varen dan 25 kilometer per uur. Vanaf 4 januari 1982 begon Teleac wekelijks een cursus te geven voor Vaarbewijs. Hele volksstammen zaten dan een half uur voor de televisie en bestudeerden elke week een hoofdstuk van het cursusboek. Ook in onze kring waren heel wat deelnemers. Een aantal van hen ging op zaterdag 3 april naar Utrecht. Alleen in Utrecht waren er ruim 3.000 kandidaten. Onder hen Piet de Boon, Mevr. Damen, Mien Meerkerk, Bas de Haas, Hoogendoorn, Anton Koorevaar, Ad van Rijsbergen, de Snapsecretaris en Thijs Stam.

Om 13.30 uur werden de opgaven uitgedeeld. Het waren 50 vragen, waarvan de antwoorden 1, 2 of 3 punten opleverden. Het maximum bij 0 fouten was 100 punten. Dat haalde niemand van de Snapleden.

Wel was er een met een totaal van 97. Later gingen verschillende watersportverenigingen zoals de Snap, ook opleiden voor het vaarbewijs. Nog steeds is er voldoende belangstelling voor de cursussen.

Piet van Dam:

De gezondheid van de man, die ooit aanzet gaf tot het oprichten van de Snap, (zie deel 1: Advertentie en Oprichting) laat helaas veel te wensen over. De boot, waarmee het allemaal begon, is al verkocht. En nu legt Piet ook het penningmeesterschap neer. Zestien jaar lang heeft hij – samen met van Hunnik en Sluimer - deel uitgemaakt van het dagelijks bestuur van de Snap. Nu neemt hij noodgedwongen, tijdens de ledenvergadering van 25 maart 1983, afscheid. De voorzitter spreekt Piet, en zijn Ina, toe en stelt de vergadering voor Piet van Dam tot erelis te benoemen/ Met een ovationeel applaus ondersteunen de leden dit voorstel. Als afscheidscadeau krijgt Piet een klein zilveren sloopje met drie zeilen: geloof, hoop en liefde.

K.N.M.C.

Al vaker waren er stemmen opgegaan om ons aan te sluiten bij een landelijk organisatie. Het Koninklijk Nederlands Watersport Verbond was geen optie. “De zeilersclub kost bijna 10 gulden per lid”, luidde het algemeen oordeel. Dan steun zoeken bij de Koninklijke Nederlandse Motorboot Club, vroeg men aan het bestuur. Uit de daarop gevoerde correspondentie bleek dat de kosten dan werden: 100 gulden per vereïnging plus 30 cent per lid. Dat zou dan voor de Snap 175 gulden worden. Ook dat wordt nog begroterlijk gevonden en gaat dus niet door. De voorzitter motiveert het als volgt: Wij zijn vanaf begin lid van de ANWB en hebben de secretaris als Waterconsul”. Dat bleek de vergadering voldoende te vinden.

Aktiviteitencommissie:

Duidelijke besluiten nemen, daar was van Hunnik altijd erg goed in. Zo ook waar het gaat om de al jaren functionerende commissie voor activiteiten, kortweg de A.C. Onze voorzitter vindt dat de mensen van de commissie door de ledenvergadering moeten worden benoemd, op voordracht van de commissie. Er dient altijd een Snapbestuurslid deel uit te maken van die A.C. Een week na elke A.C. bijeenkomst dient de agenda met het verslag aan ons secretariaat te worden toegezonden. En zo gebeurde het voortaan.

Over bikini en Boezem

Inleiding: bekend.

Havenmeester:

De bootsman wordt oud en zijn gezondheid laat ook te wensen over. Hij zoekt een tweede man, die hem eerlang gaat opvolgen. Het bestuur komt in contact met Ties Blom uit Boven-Hardinxveld. Na een gesprek met de secretaris wordt Ties aan het bestuur voorgesteld. Van beide kanten heeft men vertrouwen in de samenwerking. Op de jaarvergadering van 25 maart 1983 werd Ties Blom officieel tot nieuwe havenmeester benoemd. Hij zou bijna 20 jaar lang een man blijken te zijn met grote verdiensten voor de vereniging. Ties is drie maal per dag enige tijd op de steigers aan het Kanaal. Hij houdt op alles toezicht, staat mensen te woord, vervangt kapotte planken, houdt het gras onder de trappen en het riet langs de steigers kort en let op nog heel veel andere dingen. Het dagelijkse bestuur – van Hunnik, Sluimer en Groeneveld – heeft heel prettig met hem gewerkt.

Kerk Bikini:

In het clubblad Waterpost, dat 10 keer per jaar verscheen en minstens 16 pagina's tekst telde, stond in de eerste plaats allerlei informatie. Meestal verenigingsaangelegenheden en zaken van algemeen belang voor watersport en toerist. Een enkele keer een reisverslag. Daaruit komt onderstaand stukje, waarbij men wel moet bedenken dat het ongeveer 25 jaar geleden plaats had. En toen waren de zeden en gewoonten nog wel anders dan nu.

“We voeren vanaf het IJsselmeer bij Makkum naar binnen en kwamen over het Van Panhuijskanaal langs Exmorra. Het dorp met ongeveer 200 inwoners ligt een halve kilometer bij het water vandaan. Bij het brugwachtershuisje meren we af en lopen Exmorra in. Niet veel meer dan een kerkje en een paar straatjes daar omheen. De kerkdeur staat open en op die stralende vrijdagmiddag gaan we naar binnen. Aan de muur een lange lijst met predikanten, die de gemeente sinds 1596 gediend hadden. De laatste was net in 1979 gekomen en scharrelde in een korte broek wat in zijn kerk rond. Hij bood spontaan aan voor ons wat op het orgel te spelen en toen hij hoorde dat we uit de Alblasserwaard kwamen werd dat een psalm en een bekend gezang. Ook mochten we het torentje beklimmen, terwijl hij even naar de pastorie liep. Hert portaal was rommelig, de laddertje smal, de luikjes klein en alles heel erg vuil. Blijkbaar was daar in geen jaren schoongemaakt. Omdat we wat haastig van boord waren gegaan had mijn vrouw zich niet verkleed maar alleen een jurk aangeschoten. En die jurk was heel licht en die nauwe openingen naar boven verschrikkelijk smerig. Resultaat trok ze hem uit, veegde met mijn zakdoek een plankje wat schoon en legde haar kledingstuk daar opgevouwen op. Vervolgens beklom ze in bikini het torentje. De beloning was groot, want het uitzicht fantastisch. Over de uitgestrekte weilanden heen zagen we in de verte onze boot liggen. Toen de dominee om vijf uur de klok ging luiden, zoals ze dat al eeuwenlang in Exmorra doen, gingen we naar beneden. Jurk aan, dominee bedankt en terug naar de boot.

Lingefederatie:

In het bestuur van de Lingefederatie zit namens de Snap al jarenlang zijn 2^e voorzitter Huig als penningmeester. Sinds 1981 heeft Snaplid Gerrit Huyzer daar ook zitting in. Hij is nu secretaris geworden en dat is goed te merken. Samen met de Snapsecretaris richt hij zich tot de gemeente Gorkum over de bediening van de Langebrug. Overleg met Asperen leidt tot een mooie afmeervoorziening. Ook de loswal in Heukelum wordt gerestaureerd. Bij Tricht komt een passantenplaats voor inkopen. Aangemoedigd door deze ontwikkelingen correspondeert Huyzer met de gemeentebesturen van Deil, Rumpst, Spijk - toen nog zelfstandige dorpjes – en vraagt om aanlegplaatsen of tenminste foeragesteigers met een drieuren-regeling. Daar wachten de Lingevaarders nog altijd op. Want Huyzer verhuisde, verkocht zijn boot en trad daarom af. De federatie is blij met de verhoogde Huibjesbrug, want nu kunnen veel schippers uit dorpen langs de Linge bij harde wind de Boven Merwede mijden. Men maakt zich zorgen over het sluiten van de oude Merwedeluis en daarmee het afsluiten van de Lingehaven. In de beloofde jachtensluis gelooft men niet.

Nostalgie:

In de zomer van 1982 lag onze secretaris weer eens in de jachthaven van watersportvereniging de Vecht in Weesp. Daar bladerde hij in oude gastenboeken, want die hebben ze daar al heel lang. In

1965 staan daar zijn "Eva Maria" en de "Libel" van Ro den Breejen. Harry Boeren tekent in 1969 voor de "Pussycat" en in dat zelfde jaar Jan Boer met de "Bo-Bo". In 1970 Sjaak Gelderblom en een jaar later Teus Visser met "Libre". Gerrit Visser lag er met de "Lunet" in 1972. Met weemoed las hij de namen van boten en mensen. Die scheepjes zijn er niet allemaal meer, maar de schippers leven gelukkig nog. Ook zij zullen soms nostalgische gevoelens koesteren, als ze denken aan het vertrouwde haventje in Weesp.

Boezem:

In de loop van 1983 wendde het bestuur zich, samen met de watersportverenigingen in Alblasserdam, Giessenburg en Groot-Ammers tot het waterschap de Overwaard. Deze vier verenigingen willen graag passantensteigers langs de Giessen en vooral langs de boezemwateren. Rustig en ontspannen afmeren op de Boezem, dat moet heerlijk liggen en overnachten zijn. Men heeft 20 locaties op het oog. Een delegatie van Overwaard en Provinciale Waterstaat wordt door de vertegenwoordigers van de watersport, Both, Groenevels en Sluimer, rond gevaren. De overheden vinden de plannen te ingrijpend. De A.N.W.B. laat weten het voorstel te steunen. In de winter '83-'84 wordt over het ijs alles nog eens bekeken. In het komende voorjaar worden de aanlegsteigers geslagen. Het zijn er wel geen 20 maar toch 10 geworden. De watersport wacht op toekomstige kansen. En ... wachten duurt soms lang. Pas in 2005 zouden er opnieuw afmeermogelijkheden worden gemaakt. Op 12 verschillende plaatsen met ruimte voor ca. 36 boten.

Motorboot:

In augustus 1983 verscheen op de Nederlandse tijdschriftenmarkt een nieuw watersportblad: Motorboot. De man die het initiatief nam, Wil Horsthuis, was oud-lid van de Snap. Daarom en omdat ons medelid en adverteerder Thijs Stam losse nummers verkocht en eventueel ook abonnementen afsloot, schonk Waterpost er aandacht aan. Het blad dankte zijn opkomst aan het feit, dat de bestaande tijdschriften onevenredig veel aandacht besteedden aan het zeilen. Wil Horsthuis hoopte dat er voldoende motorbootschippers zijn, die een eigen blad willen, dat ze niet met sporten behoeven te delen. Pas enkele jaren later, toen hij geen deel meer uitmaakte van het Snapbestuur, ging Sluimer ook voor Motorboot schrijven.

De geschiedenis herhaalt zich

Inleiding: bekend.

Steigerwerkers.

De eerste steigers aan het kanaal zijn in de winter van 1967-'68 met veel enthousiasme en erg beperkte geldmiddelen geslagen. Aan hardhout of iets dergelijks kon om financiële redenen zelfs niet gedacht worden. Na 15 jaar vertoonde het geheel veel gebreken. Het bestuur oriënteerde zich, deed aan kostenvergelijking en maakte een nieuwbouwplan. In de week tussen Kerstfeest '83 en Nieuwjaar '84 ging men aan de slag. Huig Sluimer - bestuurslid - had de leiding van een groep bestaande uit 7 vaklui, aangevuld met een bouwvakker en een schoolmeester. Begin januari, toen ze met onze eigen "nieuwe" heistelling intussen alle palen hadden geslagen, kwamen ook **niet** vaklui volop meewerken. Zo'n 20 jaar later zou de geschiedenis zich herhalen. Opnieuw trouwe werkers in weer en wind, nu bezig met hardhout.

En in 2004-'05 : stalen palen met stalen (gegalvaniseerde) roosters.

Stroomverslinders.

Op 17 februari 1984 vraagt iemand tijdens de jaarvergadering bezorgd, hoe het zit met het gebruik van verfstrippers. De voorzitter zegt nadrukkelijk dat zulke stroomverslindende apparaten net als elektrische kachels beslist niet gebruikt mogen worden. Alleen het bestuur kan, in overleg met de havenmeester, tijdelijk ontheffing van dit verbod verlenen. Het nieuwe havenreglement dat binnenkort gereed komt, zal in die zin worden aangepast, zegt Van Hunnik. Curieus is dat de bezorgde vragensteller Piet de Krey is. Een man die er toen, meer dan 20 jaar geleden, niet van droomde ooit onze havenmeester in het Balkengat te worden. Hij wordt nu, anno 2006, in zijn huidige functie opnieuw met stroomverslinders geconfronteerd.

Erfpacht.

Een erfpachtovereenkomst biedt veel meer zekerheid dan welk huurcontract dan ook. Het onze, met veel gunstige voorwaarden, loopt nog tot 1995. Op de jaarvergadering in 1984 wijst voorzitter Van Hunnik er de leden op, dat het clubgebouw gebreken gaat vertonen. Hij filosofeert over een nieuw stenen gebouw met ruimte voor ongeveer 40 aanwezigen: bestuurs- en werkgroepvergaderingen, cursussen en dergelijke bijeenkomsten. Voor grotere evenementen kan men in ons dorp zaalruimte huren. Maar voor we investeren, moeten we ook na '95 zekerheid hebben. Van Hunnik hoopt op een en ander terug te komen, als de vergadering onderhandelingsruimte biedt. Secretaris J.W. Sluimer zal, net als bij de oprichting, met het gemeentebestuur vooroverleg plegen. Op de jaarvergadering in 1986 wordt eenstemmig besloten met het conceptvoorstel akkoord te gaan. De pachtsom wordt verhoogd en het baggeren komt voortaan voor rekening van de Snap. Toch zou het nog tot 1986 duren voor de Snap en de gemeente het hierover echt eens waren.

Damsluisje.

Dit kunstwerk, dat een eind maakte aan het moeizame overlagen van buiten naar binnen en omgekeerd, was in 1902 geopend. Bij de bouw was er vanzelfsprekend nog niet aan pleziervaart gedacht. Het bestuur van de Snap vroeg in een brief van 2 januari 1984 aandacht voor de intussen totaal gewijzigde omstandigheden. Vrachtvaart is er nauwelijks meer, maar er schutten jaarlijks wel een kleine 1000 recreatievaartuigen. Het Hoogheemraadschap reageerde in hun brief van 3 februari verschillend. En op 5 maart vond er op het sluisje overleg plaats tussen de heer Vergouwe van het Hoogheemraadschap en onze secretaris Sluimer. Er zullen op verschillende hoogtes royale ringen in de sluismuren worden aangebracht. Bij de uitvoering van de werkzaamheden zal de Snap worden betrokken. Ruim 20 jaar later heeft er een grote restauratie plaatsgevonden met onder meer bolders, ringen, touwen en een reddingsladder.

Lange brug.

Op zaterdag 24 juni 1984 liggen aan de Arkelse kant voor de Lange brug in Gorcum zes boten te wachten. Er zijn twee Snapleden bij en een patrouillevlet van het Waterschap. Die brug gaat op zaterdag altijd om zes uur één keer open. Maar die dag was er op dat uur in geen velden of wegen een brugwachter te bekennen. En een kwartier later nog niet en na een halfuur evenmin. Een uur ging voorbij, het werd anderhalf uur, maar nog altijd geen man om de brug te bedienen. Om 19.40 uur verscheen de functionaris. Onze secretaris – nee Sluimer was er zelf niet bij – schreef een brief op poten aan Burgemeester & Wethouders van de watersportstad Gorinchem. Dat college schrijft terug een onderzoek in te stellen, maar verwacht dat het in dit geval veel tijd zal vragen. Overigens, zo laat men weten, heeft de bediening van de Lange brug, ook op zaterdag en zondag, hun volle aandacht. Intussen zijn we twee decennia verder en ondanks die aandacht zijn de bedieningstijden in het weekeinde ook nu 2006 nog niet verbeterd.

Vaartuigenbelasting.

Niet iedereen is de waterrecreatie welgezind. In de Tweede Kamer valt dan soms het woord: pleziervaartuigenbelasting. Voor het eerst na de oorlog gebeurt dat in de herfst van 1985. Mevrouw De Boois pleit dan voor een vaartuigenbelasting. Haar fractie (P.v.d.A) vindt het niet langer verantwoord om gemeenschapsgeld uit te geven voor de watersport. De watersport moet zich ook niet verder uitbreiden, want dan wordt de druk op de natuur te groot, zo zegt ze.

De twee regeringspartijen laten een tegengesteld geluid horen, zij vinden dat er best nog wat watersporters bij kunnen. Het kabinet noemt 35.000 extra ligplaatsen. Amper vijf jaar geleden kwam een vorige regering zelfs met een echt wetsontwerp met daarin een voorstel tot het heffen van belasting op pleziervaartuigen. Mede dankzij het weerwerk en gelobby van het K.N.W.V., voorganger van het Watersportverbond, heeft die wet de Tweede Kamer nooit bereikt. Maar soms blijft een zaak zich herhalen. Zeker na de verkiezingen in 2007, als er een vernieuwde kamer en een andere regering aantreedt, dienen de grote watersportbonden op hun hoede te blijven.

Beperking bediening.

In de winter van 1985 - '86 werden we onverwacht geconfronteerd met een verandering van de bedieningstijden van de vier Biesboschsluizen. Tot nu toe kende Rijkswaterstaat op de Hel-, Otter-, Spiering- en Biesboschsluis twee perioden: een zomer- en een winterhalfjaar. Nu laat Rijkswaterstaat weten dat er vier perioden komen: een voorseizoen van 1 april tot 15 mei; een zomerseizoen van 15 mei tot 1 september; een naseizoen van 1 september tot 1 november en een winterseizoen van 1 november tot 1 april. Het venijn zit in de staart. Want in het voor- en naseizoen worden de 4 sluizen op maandag tot en met donderdag nog maar tot 17.00 uur bediend. En dat was tot 21.00 uur. Dankzij de onlangs ingevoerde zomertijd kent mei maar vooral ook september mooie, lange en zonnige avonden. Jammer genoeg geldt blijkbaar voortaan: om 5 uur in de middag gesloten!

In een bespreking bij Rijkswaterstaat maakt onze secretaris ernstig bezwaar. Dat hielp niet en dus schreef het bestuur een pittige brief. Helaas zwegen de grote watersportbonden in alle talen. Alleen het watersportblad "Motorboot" schonk aandacht aan deze zaak. En eind oktober 2005, vrijwel 20 jaar later dus, gebeurt er iets soortgelijks. Uit de algemene scheepvaartberichten blijkt dat "onze" Peulensluis en drie Biesboschsluizen in het winterhalfjaar eigenlijk helemaal niet meer bediend worden. Alleen wie 24 uur van tevoren opbelt, kan een afspraak maken. De sluis in Werkendam blijft dit keer buiten schot. Daar wordt door Rijkswaterstaat wel gewoon gedraaid in de wintermaanden.

Biesboschfederatie en Linge duisternis

Havendiepte.

Het Balkengat is een rijk bezit voor de Snap, maar het haventje moet natuurlijk wel diep genoeg zijn. Dat is van groot belang voor de leden met vaste ligplaats en vanzelfsprekend ook voor alle boten die daar de wal op gaan. Daarom had onze secretaris in de eerste erfpachtovereenkomst bedongen, dat de gemeente verplicht was te zorgen voor voldoende diepte. Die was precies omschreven in artikel 17 van de canon: minstens

80 centimeter beneden N.A.P. Dat hield in : een diepte van ongeveer 1.60 mtr. De nieuwe erfpachtovereenkomst (zie nog pas gisteren deel 14) was minder gunstig. Een veel hogere pachtsom: van f. 250,- via f. 750,- naar f. 6.000,- en zelf baggeren. Daarom gingen de bestuursleden H.

Kraaijeveld en H. Sluimer vóór die nieuwe canon

van kracht werd, eerst nog peilen. Op woensdag 9 april 1986 hebben ze dat op 43 plaatsen gedaan. Het resultaat was heel bevredigend, behalve in het uiterste zuidwesten bleek het overal voldoende diep. Het havengedeelte onder de portaalkraan valt jammer genoeg buiten de baggerovereenkomst. Dat stukje is amper een meter diep. Daar gaat de vereniging dus iets aan doen. Want zo wordt het hellingen van boten met een vaste kiel een probleem.

Biesboschfederatie.

De Snap was nauw betrokken geweest bij de oprichting van de Lingefederatie in 1971.

Onze vereniging had daarbij zelfs het voortouw genomen. In het voorlopige bestuur had onze voorzitter Van Hunnik daar dezelfde functie. Toen Van Klei uit de Oude Horn hem

opvolgde, werd G. Huyzer secretaris. Dit Snaplid kreeg later onze vice-voorzitter

H.Sluimer als penningmeester naast zich. En de laatste jaren zit Jan van Hees namens

de Snap in het federatiebestuur. Met de Biesboschfederatie is het heel anders gegaan.

De watersportvereniging uit Werkendam gaf in 1975 de eerste stoot tot de oprichting. De

Snap was op die 9^e april zelf niet eens aanwezig. En dat terwijl toch veel van onze leden

vaak in de Biesbosch voeren. Het was Cees van der Plas die er in onze ledenvergadering

enkele jaren later op aandrong, dat de Snap zich zou aansluiten. Het dagelijks bestuur

reageerde terughoudend "Wij hebben al zoveel taken". Cees stelde spontaan dat, mits er

een lid meeging, hij de eerste jaren de bijeenkomst van de Biesboschfederatie zou

bezoeken. Dat deed hij trouw, totdat onze toenmalige secretaris zijn plaatsvervanger werd.

Die vond het werk zo zinvol voor de watersport dat hij zich – na huiselijk beraad - in 1986

tot voorzitter liet kiezen. Dat zou J. W. Sluimer 16 jaar lang blijven. In zijn tijd groeide het

aantal aangesloten verenigingen tot 45 met in totaal ca. 6000 leden. Na een tussenpoos

van 2002-2005, volgde onze huidige voorzitter Wout Kraaijeveld hem in die functie op.

De laatste 11 jaar is Jan Zuidweg uit Sleenwijk de secretaris. Een veel omvattende functie.

In de afgelopen 31 jaar heeft de Biesboschfederatie heel wat praktische resultaten geboekt:

afsluitingen voorkomen, aanlegvoorzieningen gerealiseerd, bedieningstijden verbeterd.

De kroon op het werk was na 15 jaar strijd de totstandkoming van de Aakvlaai.

Waterpost.

Op 1 oktober 1972, onze vereniging bestond toen ruim 5 jaar, verscheen de eerste

Waterpost. En 16 nummers lang zou het clubblaadje uit een paar gestencilde velletjes

bestaan. Het was een initiatief van secretaris Sluimer. Aanvankelijk scheef hij bijna alles.

Zijn vrouw stencilde het geheel, samen nietten ze het resultaat en deden er vanaf nr. 17

een oranje kaft omheen. Later deed Lien de Vos-Baggerman typewerk en opmaak.

Tenslotte deed mevrouw Sluimer de opmaak weer. Maar liefst 14 jaargangen en 111

nummers lang verscheen Waterpost, tenslotte jaren achtereen met 10 nummer per jaar.

In december 1986 verscheen het laatste nummer van zijn hand. Gelukkig waren anderen

bereid, het werk op een heel goed niveau voort te zetten. Want in een grote vereniging

vormt zo'n clubblad een band met alle leden. En een verzorgde uitgave is ook een

mooie presentatie naar buiten.

Donkere weg.

De Snap heeft jarenlang actief deelgenomen aan de Lingefederatie. Niet alleen bij de oprichting, maar ook in latere jaren. En vanzelfsprekend belegde men ook steeds een

jaarvergadering. Dat gebeurde afwisselend bij één van de aangesloten verenigingen. Dat waren er in de tweede helft van de tachtiger jaren maar liefst negen. Watersportvereniging de Peiler uit Vianen hoorde er toen ook bij. In 1987 nam die club de rol van gastheer op zich. Op 3 maart gingen de afgevaardigden allemaal op pad naar het drijvende clubhuis van de Peiler. Dat ligt, samen met de drijvende steigers, in een groot baggergat. Een uitstekende locatie aan de rivier en in de uiterwaard. Maar wel ca. 1 kilometer van de dijk vandaan. En die smalle Lekdijk daar, ergens tussen het vestingstadje Vianen en het dorpje Lexmond, kent nog geen openbare verlichting. Bebouwing is er buitendijks ook niet. Het enige licht komt die dinsdagavond van een miniscuul maansikkeltje. Bij dat uiterst zwakke schijnsel is de afrit, eigenlijk een stoepje, heel moeilijk te ontwaren. Omdat federatiebestuurslid G. Huyzer er vaker komt, mist hij die "afslag" niet. Met zijn passagier, de Snapsecretaris, is hij al om 19.45 uur aanwezig. Voorzitter van Klei is er ook met twee leden van de Oude Horn en natuurlijk de delegatie van de Peiler zelf. Op het aanvangstijdstip - 20.00 uur - is het gezelschap nog steeds niet groter. Langzamerhand komt daar verbetering in en ruim een halfuur later zijn alle negen aangesloten clubs vertegenwoordigd. Na wat begrijpelijk gemopper en gemompelde verontschuldiging wordt het een geanimeerde bijeenkomst. Eén lid van de kascontrole is L.W. Sluimer van de Snap, een herkiesbaar bestuurslid H. Sluimer uit diezelfde vereniging en de afgevaardigde namens die drie tekent met J.W. Sluimer. Ze blijken ook nog zoon, neef, achterneef en vader te zijn. Vraag uit de vergadering: "Bestaat de Snap alleen uit familieleden of mogen anderen ook lid worden?" Even na half elf rijdt een hobbelende karavaan auto's dwars door de uiterwaard in de richting van de Lekdijk. Daar gaat een ieder zijns weegs.

Vertrek.

Op de jaarvergadering van 26 februari 1988 neemt onze secretaris afscheid. Vanaf de oprichting tot nu toe, dat is 21 jaar, maakt hij deel uit van het dagelijks bestuur. Ook zijn geesteskind Waterpost laat hij los. En de vier zoons en hun opa, die de hele bezorging voor hun rekening namen, leggen die taak nu ook neer. De ledenvergadering benoemt hem spontaan tot erelid. Als herinnering krijgt hij een mooi zilveren scheepje mee naar huis. Voorzitter van Hunnik, de enige overblijvende van het eerste uur, spreekt bij dit afscheid over: "het einde van een tijdperk".

Einde van een tijdperk

Zaterdags Succes.

Het gebeurde allemaal in 1988.

Rijkswaterstaat moet bezuinigen over de hele linie en dus ook in onze regio. De verantwoordelijke hoofddirecteur in dit gebied kijkt naar het Merwedekanaal. Daarover liggen tussen Vianen en Gorcum maar liefst 9 lage beweegbare bruggen. Die vormen samen een grote loonkostenpost. Want van maandag tot en met vrijdag wordt er van 06.00 tot 21.30 uur gedraaid en op zaterdag van 08.00 tot 18.00 uur. Zondag is alles gesloten. Op 28 September vindt er overleg plaats met Schuttevaer en de vertegenwoordiger van A.N.W.B. en K.N.W.V. (het tegenwoordige Watersportverbond) in deze omgeving. Omdat de beroepsschippersbond Schuttevaer niets voelt voor enige beperking op werkdagen, stelt RWS voor om de bediening op zaterdag af te schaffen. Daar kan Schuttevaer wel mee leven, want de zand- en grindvaart ligt op die dag toch vrijwel stil. De watersportvertegenwoordiger, onze oud secretaris maakt ernstig bezwaar. Juist op zaterdag maken veel recreatieschippers ge

bruik van deze veilige vaarweg tussen zuidwest en midden Nederland. Maar onze A.N.W.B. en K.N.W.V.-man krijgt geen gelijk: zaterdag moet met ingang van het nieuwe jaar het Merwedekanaal sluiten. Gelukkig laten de twee grote bonden hun woordvoerder niet in de steek. Enkele dagen later wenden de beide organisaties zich in een brief tot Mevr Smit-Kroes, de tegenwoordige Mevr Kroes in Brussel. Zij was in die jaren minister van Verkeer en Waterstaat. De bonden herhalen de argumenten van hun vertegenwoordiger en wijzen er ook op dat in de Struktuurnota Vaarwegen, die haar handtekening draagt, het Merwedekanaal nu is aangewezen als hoofdvaarweg. Blijkbaar is de bewindsvrouw wel overtuigd van de zinvolle argumenten. Zij beslist nog voor het nieuwe jaar dat de bediening op zaterdag gehandhaafd blijft. De bezuiniging vindt zij in het laten bedienen door één man van enkele bruggen. De betrokken brugwachters krijgen daarvoor een dienstfiets.

Zondag.

In de negentiger jaren zal er opnieuw een bezuinigingsronde bij RWS komen. En weer komt Sluimer opdraven. Ingenieur Hoenderkamp heeft nog wel oog voor de belangen van de recreatievaart op het Merwedekanaal. Er passeren jaarlijks ruim 10.000 pleziervaartuigen. Dat zijn er 2.000 meer dan vrachtsche-

pen. Het resultaat van dat overleg is een historisch besluit: er komt een beperkte bediening op zondag. De bezuiniging gaat wel door, maar die komt uit een beperking van de bedieningstijden aan het begin en eind van elke werkdag. Daarop reageert Schuttevaer teleurgesteld. Bij de Snapleden en de buurtverenigingen is er gepaste vreugde over dit overlegresultaat.

In een interview zal Sluimer later meedelen, dat zijn vrouw en hij van die faciliteit op zondag geen gebruik zullen maken.

Pleziervaartuigenbelasting.

Mevr Smit-Kroes, dezelfde van het Merwedekanaal, had wel vaker aandacht voor de recreatievaart. Maar die schippers waren daar niet altijd blij mee. Op het jaarlijkse congres van Schuttevaer in 1988 was ze als verantwoordelijk minister aanwezig. Ze voerde daar ook het woord. En in die toespraak stelde mevrouw dat "Er een pleziervaartuigenbelasting moet komen, om de stijgende uitgaven in die sector beter te dekken". Zij sprak de verwachting uit, dat de jaaropbrengst ongeveer 75.000.000 gulden zal bedragen. Een eenvoudig rekensommetje leert dat bij een aantal van circa 230.000 pleziervaartuigen, het gaat om een gemiddeld bedrag van fl 300,- per boot.

De scribent in Waterpost hoopt dat het een proefballonnetje zal zijn. De linkse oppositiepartijen blijken direct grote voorstanders te wezen. Het kabinet laat weten niet met voorstellen te komen.

Electra.

Bij onze burens van wsv "de Huibjesbrug" heeft men al jaren stroomaansluitingen en verlichting op de stijgers. De Snap kent die faciliteiten alleen rond het Balkengat. Intensief overleg met het G.E.B. – tegenwoordig Eneco-, Waterschap en Provincie heeft tot resultaat dat er hoop gloort.

We mogen vanuit de stroomkast in de tuin bij het gemaal een kabel leggen tot aan het havenkantoortje. Daar komt één stopcontact en één lichtpunt. Hiermee gaat een jarenlange gekoesterde wens van de kanaalliggers in vervulling. Uitbreiding van

die twee enige punten, zal nog enkele jaren op zich laten wachten.

Eer alle vergunningen binnen zijn, is het al volop herfst en dan mag er in de waterkerende dijk niet meer gegraven worden. En de Kanaaldijk- noord is zo'n dijk. De opzichter wordt thuis benaderd en toont begrip voor ons vurig verlangen. Als we elke avond het stuk van de kabelsleuf langs het fietspad, dat die dag gegraven is weer dichtgooien gaat hij op eigen verantwoordelijkheid akkoord. En zo worden er elke dag enkele tientallen meters kabel gelegd. In totaal 375 meter. Al die zes dagen om vijf uur 's middags komt de opzichter kijken of de sleuf weer keurig dicht en met graszoden bedekt is. Begrijpelijk, want zijn loopbaan staat op het spel.

En de man die hem overgehaald had, was degene die een jaar eerder na 21 jaar en 2 dagen zijn bestuursfunctie had neergelegd.

Invaartgeld.

In de voorbije jaren was het gewoonlijk zo, dat wie een ligplaats kreeg, al lang lid was. Dikwijls hadden ze hun sporen in de vereniging reeds verdiend. Nu treedt na de ledenstop, een groep aan die totaal nieuw is voor de vereniging. Zij komen in een gespreid bedje, dat door anderen eerder in kou, storm en regen is opgemaakt. Het bestuur vindt dat deze leden, als ze een ligplaats krijgen, daarvoor een extra bijdrage moeten betalen. Bij hun eerste ligplaatsgeld komt dan ook "invaartgeld". In de ledenvergadering van 3 maart 1989 verzet één lid zich krachtig tegen dat voorstel. In de tweede termijn krijgt hij bijval, maar het "invaartgeld" wordt met overgrote meerderheid van stemmen aanvaard.

Afscheid.

Precies een jaar later, op 2 maart 1990 legt van Hunnik zijn functie als voorzitter neer. Na 23 jaar leiding te hebben gegeven aan de Snap overhandigt hij de hamer aan Piet de Boon. Vanaf de oprichting op 24 februari 1967 was hij onze eerste man. In goed en kwaad gerucht, in voor- en tegenspoed hield hij het hoofd koel en de Snap op koers. De ledenvergadering benoemde hem enthousiast tot erelid. Tevens vertrok die avond Huig Sluimer uit het bestuur. Hij was daarin 12 jaar lang ook nog vice-voorzitter, vertegenwoordiger in de federaties en verantwoordelijk voor alle onderhoud. Een nuchtere man met een overtuigende visie.

Dat Huig nog niet uitgediend was, bleek een jaar later op de volgende jaarvergadering. Het bestuur stelde toen voor de contributie en de consumptieprijzen met 20 % te verhogen. Hij vond dat niet de clubhuisbezoekers maar alle leden via een contributieverhoging van 25 % aan de stijgende kosten moesten bijdragen. De consumpties konden dan ongewijzigd blijven. Zijn interventie had succes en aldus werd besloten.

Jubileum.

Op 24 februari 1992 bestond watersportvereniging de Snap 25 jaar. Dat is vanzelfsprekend gevierd. Op de feestavond werd uiteraard ook wat aandacht aan het verleden geschonken. Hopelijk zal dat bij het 40 jarig bestaan met woord en beeld uitgebreid gebeuren. Dan kan het een feest van herkenning en herinnering worden, waarbij niet de muziek de boventoon voert. Bij het 25 jarig bestaan stonden "de drie van het eerste uur" nog één keer samen voor het voetlicht. Twee van hen, Piet van Dam en Herman van Hunnik, zijn niet meer onder ons. Zij dienden respectievelijk als penningmeester-16 jaar- en als voorzitter -23 jaar- onze vereniging.

Bij het 25 jarig bestaan werd een periode afgesloten. Dat tijdperk is ondertussen geschiedenis geworden. Daarmee eindigt ook deze versie: "Nog pas Gisteren".